

Arrest

nr. 179 225 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X alias X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat *X alias X*, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 22 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN BEURDEN.

Gezien de aanvullende nota van 21 oktober 2016 van verzoekende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 met toepassing van artikel 39/76, §1, derde lid van voormelde wet.

Gezien het schriftelijk verslag van 17 november 2016 van verwerende partij .

Gezien de aanvullende replieknota van de verzoekende partij van 30 november 2016.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk het feit afkomstig te zijn uit en de nationaliteit van Afghanistan te hebben, en niet te kunnen terugkeren omdat de algemene situatie er niet goed is en omdat de Hazara-bevolking het daar zeer moeilijk heeft. Verzoeker herhaalt dat hij een Afghaan is en dat hij reeds van op zeer jonge leeftijd als Afghaanse vluchteling in Iran heeft gewoond.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde Afghaanse nationaliteit. Op grond van verschillende vaststellingen oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker (en zijn vrouw) het niet aannemelijk maakte(n) de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en dat door bewust de ware toedracht hieromtrent, een essentieel element dat de kern van het relaas en de asielaanvraag raakt, te verzwijgen bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk werd gemaakt naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker diende geen beroep in tegen die beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af -hij past het relaas op enkele punten aan- en volgende documenten neer: kopieën van recente Iraanse verblijfskaarten van verzoeker, zijn echtgenote en hun twee zonen, alsook een kopie van zijn arbeidskaart.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde Afghaanse nationaliteit en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst, welk dit ook mogen wezen, persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker betwist niet dat hij eerder in het kader van onderhavige procedure en tot op heden louter kopieën van zijn verblijfskaarten van hem en zijn gezin, van de geboorteaktes van zijn kinderen en van zijn arbeidskaart heeft neergelegd. Ook de door verzoeker per schrijven d.d. 4 augustus 2016 aan de Raad overgemaakte documenten, met name (blijkens de bijgebrachte vertaling) 'verblijfskaarten voor buitenlandse onderdanen nr. 10' van hemzelf, zijn echtgenote en zijn kinderen alsook de geboorteakte van hun dochter en een voorlopige werkkaart van verzoeker, betreffen geen originelen, doch allen kopieën. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

De Raad stipt ook aan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikelen, zoals in casu verzoeker naar de talrijke door hem als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie van o.a. Human Rights Watch omtrent onder meer de problematische situatie van en het geweld (en onrecht) tegen Afghanen/Afghaanse vluchtelingen in Iran, alsook het rekruteren in/door Iran van Afghaanse vluchtelingen om in Syrië te gaan vechten, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering

of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 augustus 2016, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk originele stukken heeft ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag en stelt zij dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alle feitelijkheden. Verzoekende partij licht toe dat zij in Hongarije een verkeerde naam had opgegeven en dit ook in België deed aangezien ook vingerafdrukken werden genomen. Zij wijst er voorts op dat door de ontradingspolitiek van de Belgische overheid en alle verhalen over repatriëringen, zij niet meteen vermeldde dat zij een andere naam had gebruikt gelet op het minimale vertrouwen in de overheid. Verzoekende partij wijst erop dat zij Hazara is en gediscrimineerd wordt in Afghanistan, maar ook als Afghaanse vluchteling in Iran veelvuldig blootgesteld was aan discriminatie en mishandeling. Verzoekende partij bevestigt dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft en dat zij dat heeft aangetoond aan de hand van originele documenten. De verzoekende partij brengt door middel van een aanvullende nota de volgende originele documenten ter kennis aan de Raad: geboorteakte, amayesh en vaccinatiekaart van haar zoon H.K.; geboorteakte, amayesh en vaccinatiekaart van haar zoon A.K.; amayesh van haar echtgenote; amayesh en werkkaart van verzoeker; geboorteakte van hun dochter R.K.

4.2. Na beschikking van 8 november 2016 waarbij de voorzitter van de IVe kamer de commissaris-generaal bevolen heeft voornoemde nieuwe elementen te onderzoeken, maakt de commissaris-generaal op 17 november zijn schriftelijk verslag over waarin besloten wordt dat het bijbrengen van de originelen van reeds neergelegde stukken geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing en dat de bijkomende stukken evenmin van die aard zijn om afbreuk te doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Op 30 november 2016 brengt verzoekende partij als antwoord op het schriftelijk verslag van verwerende partij een aanvullende nota bij waarin zij de in haar

verzoekschrift ontwikkelde argumentatie tegen de bestreden beslissing herneemt. Verzoekende partij voegt er evenwel aan toe dat uit het schriftelijk verslag van verwerende partij niet kan blijken dat de documenten op hun waarachtigheid werden gecontroleerd, doch enkel dat zij naast de verklaringen van het eerste interview werden gelegd. Zij preciseert dat daar zij en haar echtgenote reeds toegaven dat deze verklaring om verscheidene redenen niet strookten met de realiteit, de beweringen van verwerende partij ook geheel naast de kwestie zijn waardoor een nieuw onderzoek en een nieuw interview zich opdringt.

4.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij noch ter terechtzitting noch in zijn aanvullende nota van 30 november 2016 valabele argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen; zij beperkt zich hoofdzakelijk tot het volharden in haar Afghaanse nationaliteit en de bewijswaarde van de door haar bijgebrachte documenten.

4.3.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij reeds geoordeeld heeft dat geen geloof kan gehecht worden aan haar voorgehouden herkomst uit Afghanistan en haar bewering Afghaanse vluchteling te zijn in Iran gelet onder meer op de vaststelling dat verzoekende partij en haar echtgenote geen enkel geloofwaardig identiteitsdocument neerlegden, dat de naam Khawari er eerder op wees dat ze Hazara's zijn die de Iraanse nationaliteit hebben verworven, dat het niet geloofwaardig was dat ze Afghanistan pas twintig jaar geleden verlieten, dat verzoekende partij niet wist hoe een verblijfskaart voor Afghanen in Iran eruitziet, dat haar echtgenote deze kaart Shenaname noemde terwijl dit de benaming is voor de Iraanse identiteitskaart, dat verzoekende partij het voorts op geen enkele manier aannemelijk maakte dat zij illegale arbeid diende te verrichten, dat uit tal van zaken kon worden opgemaakt dat hun levenswijze veeleer Iraans dan Afghaans was en dat het merkwaardig is dat ze, als Afghanen die zich zorgen zouden maken om een repatriëring Islam Qala, de bekende grensovergang tussen Iran en Afghanistan, niet bleken te kennen.

Verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In het kader van haar huidige asielaanvraag heeft verzoekende partij haar eerdere relaas op diverse punten aangepast en verklaart nu in werkelijkheid niet Khawari maar Khadimi te heten en zij Afghanistan al verliet toen zij anderhalf jaar oud was. Ook haar echtgenote zou niet Khawari heten, maar Rezai en zou in Iran geboren zijn. De Raad benadrukt in dit verband dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De uitleg van verzoekende partij dat zij in Hongarije een verkeerde naam had opgegeven en dit ook in België deed aangezien ook vingerafdrukken werden genomen en zij, omwille van het minimale vertrouwen in de overheid gelet op de ontradingpolitiek van de Belgische overheid en alle verhalen over repatriëringen, niet meteen vermeldde dat zij een andere naam had gebruikt, biedt hiertoe geen verschoning. Een asielzoeker heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielaanvraag op zich is overigens al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekende partij bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en wantrouwen kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoekende partij heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. De asielinstanties mogen van een asielzoeker dan ook correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Verzoekende partij is hier echter geenszins aan tegemoet gekomen en biedt geen afdoende uitleg voor het afleggen van valse verklaringen over haar identiteit en haar verblijf- en/of geboorteplaats in het kader van haar eerste, dan wel tweede asielaanvraag. Verzoekende partij draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen. De Raad treedt verwerende partij dan ook bij waar deze in haar schriftelijk verslag stelt dat het liegen over cruciale elementen, zoals het aanwenden van een frauduleuze identiteit, in zeer ernstige mate afbreuk doet aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekende partij.

De door verzoekende partij bijgebrachte (originele) documenten ter ondersteuning van haar zogenaamde werkelijke identiteit en nationaliteit, zijn niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de in het kader van haar vorige asielaanvraag gedane vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal tot de slotsom is gekomen dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de gedane bevindingen van de commissaris-generaal in het kader van zowel de vorige asielaanvraag van verzoekende partij als de huidige. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat er getwijfeld dient te worden aan de authenticiteit van de door verzoekende partij bijgebrachte documenten. Zo verklaarden verzoekende partij en haar echtgenote in het kader van hun eerste asielaanvraag nooit over enig (verblijfs-)document te hebben beschikt in Iran (gehoorverslag CGVS verzoeker, d.d. 1 april 2016, p. 3 en 5; verzoekster, d.d. 1 april 2016, p. 3-4 en 7). Verzoekende partij stelde zelfs niet te weten waar men zich moest registreren om een Iraanse verblijfskaart te krijgen en zich niet te herinneren of zij ooit dergelijk document heeft gezien (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 12 en 14). Haar echtgenote noemde de Iraanse verblijfskaart dan weer verkeerdelijk "shenasname", wat de benaming is voor de Iraanse identiteitskaart (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 3). Waar verzoekende partij nu bijkomend de geboorteaktes bijbrengt van hun kinderen, stelt verwerende partij in haar schriftelijk verslag correct vast dat ze eerder ten stelligste ontkenden over geboortecertificaten te beschikken (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3 en 6-7; gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 5). Verder stroken hun verklaringen in het kader van zijn huidige en tweede asielaanvraag niet met de inhoud van de door hen neergelegde documenten. Zo verklaarde verzoekende partij dat het laatste jaar van hun verblijf in Iran bijzonder zwaar was omdat hun documenten niet meer werden verlengd (zie verklaring meervoudige aanvraag, d.d. 17 juni 2016, punt 18), terwijl de neergelegde verblijfskaarten van haar en haar gezin geldig waren tot 31 januari 2016, toen ze Iran al geruime tijd hadden verlaten. Ook de neergelegde arbeidskaart was geldig tot lang na hun vertrek uit Iran, meer bepaald tot 20 maart 2016. Bovendien merkt verwerende partij in haar schriftelijk verslag correct op dat de arbeidskaart die verzoekende partij ter terechtzitting in origineel heeft bijgebracht, het resultaat is van knip- en plakwerk. Zo is de QR-code op de achterkant van deze kaart er op geplakt. Deze bevindingen van de commissaris-generaal zijn deugdelijk, pertinent en vinden grondslag in het administratief dossier. Dat verzoekende partij in haar aanvullende nota van 30 november 2016 gemakshalve opwerpt dat de beweringen van verwerende partij geheel naast de kwestie zijn vermits zij en haar echtgenote reeds toegaven dat hun verklaringen afgelegd in het kader van hun eerste asielaanvraag om verscheidene redenen niet strookten met de realiteit, is allermist ernstig te noemen. Zoals reeds hoger uitgebreid aan bod kwam, heeft een asielzoeker de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is dan ook aan verzoekende partij om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten. Gelet op voorgaande, zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoekende partij, zoals zij poneert, heden waarheidsgetrouw haar echte naam en het echte relaas heeft uiteengezet.

Door haar gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekende partij de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekende partij bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zou lopen. De verwijzing naar de algemene situatie voor Hazara in Afghanistan en Afghaanse vluchtelingen in Iran, is niet dienstig vermits zij haar werkelijke nationaliteit en identiteit niet aantoon. Doordat verzoekende partij geen reëel zicht biedt op haar verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert zij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over haar werkelijke nood aan internationale bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS